

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **JUDr. M.**, bytom Ž., proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/4948-36993/2011/990600-r z 24. marca 2011, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/45/2011-34 zo dňa 28. septembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/45/2011-34 zo 28. septembra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. I/226/4948-36993/2011/990600-r z 24. marca 2011 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Týmto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bánovce na Bebravou (ďalej len „správca dane“) č. 639/230/1807/11/URB

z 31. januára 2011, ktorým správca dane uložil žalobcovi v zmysle § 35 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2011 (ďalej len „zákon o správe daní“) pokutu za nepredloženie súhrnného výkazu za IV. štvrt'rok 2010 v lehote najneskôr do 20 dní po skončení zdaňovacieho obdobia v zmysle § 80 ods. 9 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“).

Krajský súd v Trenčíne v medziach žaloby podanej žalobcom preskúmal napadnuté rozhodnutie, prvostupňové rozhodnutie správcu dane ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného nie sú v súlade so zákonom. Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že podklady pre správne rozhodnutie nepreukazujú záver správcu dane a žalovaného, že si žalobca nesplnil zákonnú povinnosť podľa ustanovenia § 80 ods. 9 zákona o DPH, a že sa dopustil správneho priestupku v zmysle § 35 ods. 6 zákona o správe daní. Krajský súd uviedol, že k vydaniu nového certifikátu pre zaručený elektronický podpis (ďalej len „ZEP“) došlo zo zákona, bez vplyvu žalobcu a ak aj tento nový certifikát nebol v profile žalobcu aktívny dňa 20. januára 2011, nebolo to v dôsledku konania žalobcu. Vyhodnotenie súhrnného výkazu podaného žalobcom dňa 20. januára 2011 ako chybné podanie podľa názoru krajského súdu nemožno hodnotiť ako správny delikt, keďže údaje na súhrnnom výkaze dostatočne identifikovali daňový subjekt a problém so ZEP mal správca dane jednoznačne riešiť cez ustanovenie § 20 ods. 9 zákona o správe daní tak, že mal žalobcu vyzvať na odstránenie nedostatkov v určenej lehote s poučením o následkoch spojených s ich neodstránením. Z týchto dôvodov krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie s tým, aby sa v ďalšom konaní riadil právnym názorom krajského súdu, ktorým je aj názor na ďalší postup v konaní (§ 250j ods. 6 OSP).

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi nepriznal náhradu, pretože žalobca si náhradu trov konania nevyčísľil a ani nepožiadaval o lehotu na jej vyčíslenie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, žiadajúc napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu zamietne. Podľa názoru žalovaného podanie súhrnného výkazu nie je možné posudzovať podľa ustanovenia § 20 zákona o správe daní, a teda nie je možné po chybnom podaní súhrnného výkazu vyzvať daňový subjekt podľa § 20 ods. 9 zákona o správe daní na odstránenie nedostatkov v určenej lehote s poučením o následkoch spojených

s ich neodstránením tak, ako to uviedol v odôvodnení rozsudku krajský súd. Podanie súhrnného výkazu s nedostatkami obsahovo patrí do vytýkacieho konania, preto by správca dane mohol vyzvať daňový subjekt na doplnenie, vysvetlenie alebo odstránenie nedostatkov iba podľa ustanovenia § 41 zákona o správe dani. Ale ani v prípade zaslania výzvy podľa § 41 zákona o správe dani by nebolo možné právne účinne konvalidovať predmetné podanie súhrnného výkazu zo dňa 20. januára 2010, pretože ZEP je zákonnou náležitosťou podania súhrnného výkazu elektronickou formou a žalobcovo podanie súhrnného výkazu dňa 20. januára 2011, teda v lehote stanovenej zákonom, túto podstatnú zákonnú náležitosť neobsahovalo.

Žalovaný tvrdil, že ak by aj žalobca na výzvu správcu dane podľa ustanovenia § 41 zákona o správe dani následne opravil svoje podanie, pôvodnému chybnému podaniu súhrnného výkazu zo dňa 20. januára 2011, ktorému chýba zákonná náležitosť, a to ZEP, nie je možné priznať právne účinky odo dňa chybného podania, pretože v prípade chýbajúceho ZEP nejde o formálny nedostatok. To znamená, že nie je právne možné, aby žalobca dodatočne, po zákonom stanovenej lehote na podanie súhrnného výkazu tento chýbajúci ZEP doplnil, a tak nebol správcom dane sankcionovaný za nedodržanie lehoty stanovenej v § 80 ods. 9 zákona o dani z pridanej hodnoty. Navyše z ustanovenia § 20 ods. 10 zákona o správe dani vyplýva, že ak bude podanie opravené v určenej lehote, hľadá sa naň tak, akoby bolo predložené bez nedostatkov v deň pôvodného podania, kým zákon o správe dani takéto právne účinky s podaním výzvy podľa ustanovenia § 41 nespája. To znamená, že podanie súhrnného výkazu, opravené po výzve správcu dane podľa § 41 zákona o správe dani s akceptovaným ZEP by bolo správcovi dane doručené až po lehote stanovenej zákonom na podanie súhrnného výkazu a aj z tohto dôvodu je preto predmetné uloženie pokuty žalobcovi v súlade so zákonom.

Žalovaný nesúhlasil ani s tvrdením krajského súdu, že ak aj nový certifikát nebol v profile žalobcu dňa 20. januára 2011 aktívny, nebolo to v dôsledku konania žalobcu. Podľa názoru žalovaného žalobca vedel, resp. určite mohol vedieť, že je potrebné si do svojho profilu priradiť, teda zaktivovať si nový pridelený certifikát pre zaručený elektronický podpis, a to z Portálu daňovej správy Slovenskej republiky www.drsr.sk. To znamená, že tak ako bol žalobca používajúci ZEP povinný si ho pred prvým použitím priradiť do zoznamu certifikátov používateľa, bol povinný tento krok vykonať opätovne po každom obnovení platnosti kvalifikovaného certifikátu pre ZEP alebo po obstaraní nového ZEP (dokument 12). Informácie o elektronickom podávaní súhrnných výkazov (dokument 10), ako i postup registrácie autorizácie daňových subjektov (dokument 11) sú uvedené na portáli daňovej

správy v časti elektronická komunikácia a sú dostupné pre každého. Na portáli daňovej správy sú uvedené tak podmienky využívania Autorizovaných elektronických služieb (dokument 11), ako aj Používateľská príručka pre Autorizované elektronické služby (dokument 12). Podľa Používateľskej príručky po prihlásení autorizovanému používateľovi sa sprístupni nová záložka eTax, ktorá obsahuje Autorizované elektronické služby, ďalej záložka – Úvod a pod ňou Správa certifikátov, v ktorej sú uvedené aj povinnosti daňového subjektu používajúceho pre elektronickú komunikáciu ZEP.

Žalovaný ďalej uviedol, že certifikát pre ZEP sa vydáva vždy na určité obdobie, po jeho uplynutí si ho musí používateľ buď obnoviť, alebo si musí obstarat' nový. Používateľ ZEP sa môže rozhodnúť aj pre možnosť doručovať dokumenty bez ZEP tak, že uzavrie s daňovým úradom Dohodu (podmienky uvedené na portáli daňovej správy – dokument 12). Z uvedeného dôvodu preto žalovaný nesúhlasí ani s odôvodnením rozsudku krajského súdu, že k vydaniu nového certifikátu pre ZEP došlo zo zákona, bez vplyvu žalobcu. Žalobcovi vyplývala povinnosť podať súhrnný výkaz elektronicky zo zákona, či už s použitím ZEP, alebo bez ZEP s uzavretím písomnej dohody so správcom dane – príslušným daňovým úradom, pričom táto skutočnosť bola na jeho rozhodnutí. Podmienky využívania Autorizovaných elektronických služieb sú uvedené aj na portáli daňovej správy (dokument 11). Pritom žalobca nepopiera, že na začiatku elektronickej komunikácie so správcom dane, keď mu bol pridelený autorizovanou spoločnosťou prvý certifikát, si tuto svoju povinnosť splnil a ZEP si priradil do profilu, to znamená, že vyššie uvedený postup poznal a aj ho pri začatí používania ZEP uplatnil.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 25. novembra 2011 navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že žalovaný svoje tvrdenie opiera o skutočnosť, že žalobca nepodal súhrnný výkaz platným zaručeným elektronickým podpisom, čo sa však nezakladá na pravde. Súhrnný výkaz bol zo strany žalobcu podaný platným zaručeným elektronickým podpisom (ZEP), ktorý žalobca používa aj v súčasnosti. Navyše, podanie za štvrtý kvartál roku 2010 bolo urobené dňa 20. januára 2011, teda počas lehoty určenej zákonom. Zo strany žalobcu preto nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu tak, ako ho upravuje zákon. Žalobca poukazoval na ustanovenie § 41 ods. 1 a 2 zákona o správe daní, podľa ktorého je zřejmé, že správca dane nemal rovno pristúpiť k uloženiu sankcie za údajne zmeškanie lehoty, ale mal vyzvať žalobcu na odstránenie nedostatkov podania, ktoré spočívalo v tom, že portál daňovej správy nevedel

prečítať zaručený elektronický podpis žalobcu. Žalobca bol držiteľom platného zaručeného elektronického podpisu v čase podávania súhrnného výkazu dňa 20. januára 2011 a ihneď po upozornení, že tento nevie daňový portál prečítať, svoje podanie opravil. Preto tvrdenia žalovaného, že podanie žalobcu neobsahovalo zákonnú náležitosť nie sú pravdivé. Predmetné podanie elektronického súhrnného výkazu žalobcu vyhodnotil portál daňovej správy ako chybné, ale toto podanie spĺňalo všetky zákonne náležitosti v zmysle ustanovenia § 80 ods. 9 zákona o DPH, nakoľko podanie bolo podpísané platným zaručeným elektronickým podpisom a bolo urobené v zákonom stanovenej lehote. Žalovaný nenamieta, že by žalobca nebol vykonal podanie dňa 20. januára 2011, dodržanie lehoty vyplýva z listiny o vykonaní podania s číselným označením 115382/2011. Čo však žalovaný namieta je, že podanie nebolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, hoci ním podpísané bolo, aj keď v danom čase platný zaručený elektronický podpis nebol portálom daňovej správy rozoznaný a nevedel ho prečítať. Z tejto skutočnosti sa však nedá odvodzovať porušenie povinnosti na strane žalobcu, za ktoré by mu bolo možné udeliť sankciu.

Žalobca poukazoval na to, že nakoľko zákon o akceptácii alebo neakceptácii podaného dokumentu zo strany žalovaného z dôvodu neprečítania certifikátu na portáli daňového riaditeľstva nepojednáva, žalobcovi nie je zrejmé, čím sa žalovaný ako aj správca dane spravovali pri ukladaní sankcie žalobcovi za to, že portál daňovej správy nevedel prečítať platný zaručený elektronický podpis, ktorým urobil včasné podanie súhrnného výkazu dane z pridanej hodnoty za IV. kvartál 2010. Vzhľadom k tomu možno tvrdiť, že zo strany žalovaného, ako aj správcu dane pri vyrubovaní pokuty za údajné porušenie povinnosti podať súhrnný výkaz došlo k neprípustnej analógii a príliš extenzívnemu výkladu zákona, ktorý však nemá oporu v základnom prameni práva Slovenskej republiky – v Ústave.

Žalobca vzhľadom na uvedené zastáva názor, že zo strany žalovaného došlo k nesprávnemu úradnému postupu tým, že mu bola uložená sankcia za nepreukázané porušenie zákona výlučne na základe domnienky, že žalobca neurobil elektronické podanie zaručeným elektronickým podpisom. Skutočnosťou však je, že žalobca vykonal podanie platným zaručeným elektronickým podpisom, ktorý platí na obdobie jedného kalendárneho roka. Keďže žalovaný nepredložil žiadne nové dôkazy, ktoré by potvrdzovali správnosť jeho tvrdenia ohľadom údajne chýbajúcej podstatnej náležitosti podania - zaručeného elektronického podpisu, žalobca navrhol, aby odvolací sud napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/226/4948-36993/2011/990600-r z 24. marca 2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bánovce na Bebravou č. 639/230/1807/11/URB z 31. januára 2011, ktorým správca dane uložil žalobcovi v zmysle § 35 ods. 6 zákona o správe daní pokutu v sume 331,93 eura za nepredloženie súhrnného výkazu za IV. štvrťrok 2010 v lehote najneskôr do 20 dní po skončení zdaňovacieho obdobia v zmysle § 80 ods. 9 zákona o DPH.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 80 ods. 9 zákona o DPH osoby podľa odsekov 1 až 3 sú povinné podať súhrnný výkaz elektronickými prostriedkami najneskôr do 20 dní po skončení obdobia, za ktoré sú povinné podať súhrnný výkaz. Súhrnný výkaz musí byť **podpísaný zaručeným elektronickým podpisom**. Súhrnný výkaz podaný elektronickými prostriedkami nemusí byť podpísaný zaručeným elektronickým podpisom, ak osoba, ktorá podáva súhrnný výkaz, má s daňovým úradom uzavretú písomnú dohodu, ktorá obsahuje najmä náležitosti elektronického doručovania, spôsob overovania podania urobeného elektronickými prostriedkami a spôsob preukazovania doručenia a ak osoba, ktorá podáva súhrnný výkaz, písomne oznámi daňovému úradu údaje potrebné na doručovanie na tlačive podľa vzoru uverejneného na internetovej stránke Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky.

Podľa § 35 ods. 6 zákona o správe daní ak daňový subjekt nepredloží v ustanovenej lehote hlásenie alebo prehľad podľa osobitného zákona, správca dane mu uloží pokutu 66,38 eura; ak hlásenie alebo prehľad daňový subjekt nepredloží ani v lehote určenej správcom dane vo výzve, správca dane mu uloží pokutu 132, 77 eura. Ak daňový subjekt v ustanovenej lehote nepredloží súhrnný výkaz podľa osobitného zákona, správca dane mu uloží pokutu 331,93 eura; ak súhrnný výkaz daňový subjekt nepredloží ani v lehote určenej správcom dane vo výzve, správca dane mu uloží pokutu 663,87 eura. Správca dane podľa prvej vety alebo druhej vety je oprávnený daňovému subjektu uložiť len jednu pokutu.

Podľa § 41 ods. 1 zákona o správe daní ak vzniknú pochybnosti o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti podaného priznania alebo hlásenia alebo súhrnného výkazu a dokladov predložených daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených, oznámi správca dane tieto pochybnosti daňovému subjektu a vyzve ho, aby sa k nim vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo opravil pravdivosť údajov riadne preukázal.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení správny delikt je konanie – čin spôsobujúci porušenie práva. Na účelu zákona o správe daní je správnym deliktom konanie daňových subjektov v porušení povinností uložených právnymi predpismi dotýkajúcimi sa oblasti daní. Na daňové subjekty sa vzťahujú povinnosti *a/ nepeňažnej povahy* – okrem iného aj povinnosť podať daňové priznanie, hlásenie alebo prehľad o zrazených preddavkoch a pod. a *b/ peňažnej povahy*. V danom prípade malo ísť zo strany žalobcu o porušenie povinnosti nepeňažnej povahy, a to vychádzajúc z výroku rozhodnutia správcu dane o nepredloženie súhrnného výkazu za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2010 v zákonom stanovenej lehote. Nesplnenie povinnosti nepeňažnej povahy vyplývajúcich zo zákona o správe daní alebo z osobitných predpisov (aj zo zákona o DPH) je dôvodom pre uloženie pokuty správcom dane. V § 35 zákona o správe daní je upravená povinnosť správcu dane ukladať pokutu, a to so zreteľom na závažnosť, trvanie a následky protiprávneho konania. V prípade porušenia zákonných povinností nepeňažnej povahy v zmysle ustanovenia § 35 ods. 6 zákona o správe daní je pokuta stanovená pevnou sumou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané a nebolo to sporné ani medzi účastníkmi konania,

že žalobca v zákonom stanovenej lehote, t. j. dňa 20. januára 2011 zaslal čoho dôkazom je, že tomuto podaniu bolo Portálom daňovej správy Slovenskej republiky priradené evidenčné číslo 1153821/2011. Skutočnosť, že uvedené podanie súhrnného výkazu pre daň z pridanej hodnoty vyhodnotil Portál Daňovej správy Slovenskej republiky ako chybný, pretože nevedel prečítať zaručený elektronický podpis je v danom prípade právne irelevantná. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť bolo povinnosťou správcu dane v zmysle ustanovenia § 41 ods. 1 a 2 zákona o správe daní vyzvať žalobcu v primeranej lehote na doplnenie výkazu o zaručený elektronický podpis s poučením o následkoch spojených s neodstránením pochybností alebo nedodržaním určenej lehoty, k čomu v danom prípade aj došlo. Z obsahu administratívneho spisu totiž vyplýva, že Portál daňovej správy Slovenskej republiky dňa 27. januára 2011 žalobcovi oznámil neúspešnosť podania dokument, čo žalobca hneď v ten istý deň napravil a súhrnný výkaz pre daň z pridanej hodnoty v ten istý deň zaslal ešte raz.

Vzhľadom na uvedené podľa názoru najvyššieho súdu zhodne s názorom krajského súdu je zistenie skutkového stavu, z ktorého rozhodnutie o uložení pokuty vychádzalo v rozpore so skutočnosťou. V danom prípade bola rozhodnutím správcu dane uložená žalobcovi pokuta za správny delikt v zmysle § 35 ods. 6 zákona o správe daní, a to za nepredloženie súhrnného výkazu do 20 dní po skončení zdaňovacieho obdobia, pričom k takto formulovanému správne deliktu nedošlo. Je nepochybné, že žalobca súhrnný výkaz pre daň z pridanej hodnoty správcovi dane zaslal elektronickou formou dňa 20. januára 2011, t. j. v posledný deň zákonom stanovenej lehoty v zmysle § 80 ods. 9 zákona o DPH, čím si svoju povinnosť nepeňažnej povahy splnil, a teda nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty takto špecifikovaného správneho deliktu zo strany žalobcu, a preto nebol dôvod pre uloženie pokuty za porušenie tejto povinnosti nepeňažnej povahy.

Pokiaľ nevedel Portál daňovej správy Slovenskej republiky ZEP žalobcu prečítať, bolo jeho povinnosťou postupovať v zmysle ustanovenia § 41 zákona o správe daní, k čomu aj napokon došlo a žalobca ihneď zaslal podanie označené ako chybné opakovane.

Podľa názoru najvyššieho súdu keďže bol žalobca, držiteľom platného ZEP bol oprávnený ho zaslať elektronicky. Skutočnosť, že tento ZEP nevedel portál daňovej správy prečítať je v danom prípade právne irelevantné. Z uvedeného súhrnného výkazu bol žalobca

riadne identifikovateľný, keďže výkaz obsahoval identifikačné číslo pre daň z pridanej hodnoty, ktoré je nezameniteľné.

Pre úplnosť veci najvyšší súd poukazuje na to, že správca dane v danom prípade neprihliadol dostatočne na povinnosť, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 35 zákona o správe daní, a to ukladať pokutu a so zreteľom na závažnosť, trvanie a následky protiprávneho konania.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu, že zistenie skutkového stavu, z ktorého rozhodnutie o uložení pokuty vychádzalo, je v rozpore s obsahom spisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobcovi v odvolacom konaní trovy nevznikli a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 01. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. októbra 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Bugárová